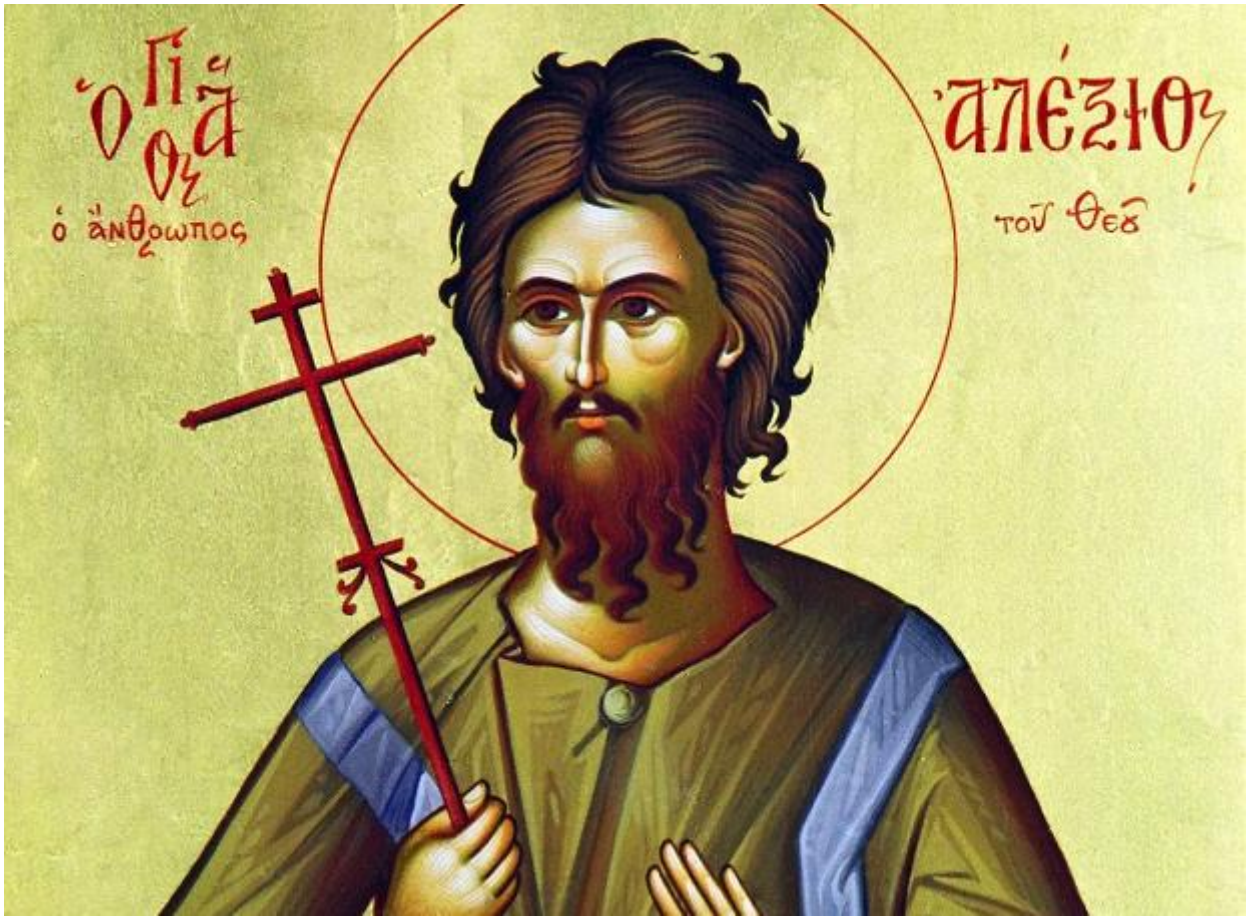
17/03/2024

17 Μαρτίου: Εορτάζει ο Άγιος Αλέξιος, ο άνθρωπος του Θεού

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα, Κυριακή της Τυρινής, 17 Μαρτίου 2024, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Αγίου Αλεξίου του Ανθρώπου του Θεού, όπως παραμένει στη συνείδηση των πιστών εντός της Εκκλησίας.

- **Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος**

Ως ο κατ’ εξοχήν «άνθρωπος του Θεού», αξιώθηκε να χαρακτηρισθεί μόνον ένας άγιος, ο άγιος Αλέξιος. Κι’ αυτό διότι, όπως θα δούμε στη συνέχεια, αποτέλεσε γνήσιος τύπος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, του αιωνίου προτύπου ανθρώπου.

Γεννήθηκε στη Ρώμη στα χρόνια των αυτοκρατόρων Αρκαδίου (395-408) και Ονωρίου (395-423). Οι γονείς του ήταν ευλαβείς άνθρωποι και πλούσιοι. Ο πατέρας του ονομαζόταν Ευφημιανός και ήταν συγκλητικός. Αγαπούσε τους φτωχούς και γι’ αυτό παρέθετε καθημερινά τρεις τράπεζες στο σπίτι του για τα ορφανά, τις χήρες και τους φτωχούς ξένους. Η μητέρα του ονομαζόταν Αγλαΐς και ήταν άτεκνη. Παρακαλούσαν και οι δυο τους το Θεό, νυχθημερόν, να τους χαρίσει γιο. Ο Θεός άκουσε την δέησή τους και τους χάρισε ένα χαριτωμένο αγόρι. Το μεγάλωσαν με αγάπη και του ενέπνευσαν πίστη στο Θεό. Του προσέφεραν επίσης σπουδαία μόρφωση, ώστε είχε γίνει μια σπουδαία προσωπικότητα, ένας σοφός άνδρας.

Όταν ήρθε σε ηλικία γάμου οι γονείς του τον νύμφευσαν με μια ευγενή νέα, η οποία ανήκε σε βασιλική γενιά. Αλλά το ίδιο βράδυ του γάμου, ο Αλέξιος στο συζυγικό δωμάτιο, επέστρεψε το χρυσό δακτυλίδι και την ζώνη, (τα σύμβολα του γάμου), στη σύζυγό του. Ο γάμος είχε γίνει χωρίς τη θέλησή του, ο οποίος ήθελε να ακολουθήσει τον μονήρη βίο. Ήθελε να ανταλλάξει την ματαιότητα της γήινης δόξας με την άφθαρτη δόξα της ουράνιας βασιλείας του Θεού. Πήρε αρκετά χρήματα από τα πλούτη του, μπήκε σε πλοίο και έφυγε κρυφά για την Ανατολή.

Κατέφθασε στην Λαοδίκεια της Συρίας. Από εκεί έφυγε πεζός για την μακρινή Έδεσα της Μεσοποταμίας. Μοίρασε τα χρήματα που κουβαλούσε μαζί του στους φτωχούς, καθώς και τα πολύτιμα και ακριβά ενδύματά του. Φόρεσε κουρελιασμένα και χιλιομπαλωμένα ρούχα και κάθισε στον νάρθηκα του ναού της Υπεραγίας Θεοτόκου, παριστάνοντας τον φτωχό, ζώντας ανάμεσα στους φτωχούς. Εκεί ζούσε αδιάλειπτη προσευχή και νηστεία. Κοιμόταν ελάχιστα και νήστευε όλη την εβδομάδα. Κοινωνούσε κάθε Κυριακή των Αχράντων Μυστηρίων και κατόπιν έτρωγε λίγο ψωμί και έπινε λίγο νερό.

Οι γονείς του τον αναζητούσαν παντού να τον βρουν. Έστειλαν υπηρέτες σε όλα τα μέρη να τον αναζητήσουν. Κάποιοι από αυτούς έφτασαν και ως την Έδεσσα, πέρασαν έξω από το ναό, αλλά δεν τον αναγνώρισαν, διότι η αυστηρή άσκηση είχε παραλλάξει το πρόσωπό του και γύρισαν άπρακτοι στη Ρώμη. Βρήκαν τη μητέρα του και τη σύζυγό του να κάθονται στην πόρτα, να φορούν φτωχά ενδύματα και να θρηνούν το χαμό του και να περιμένουν την επιστροφή του.

Ο Αλέξιος έμεινε έξω από το ναό στην Έδεσσα δεκαεπτά χρόνια, προσευχόμενος,

νηστεύοντας και δοξολογώντας το Θεό. Κάποια νύχτα παρουσιάστηκε η Θεοτόκος στο όνειρο του προσμονάριου (νεωκόρο) του ναού, ζητώντας του να φέρει μέσα στο ναό τον «Άνθρωπο του Θεού», όπως είπε. Ο Προσμονάριος βγήκε έξω και βρήκε μόνο τον Αλέξιο. Προσευχήθηκε στην Παναγία να του υποδείξει τον «Άνθρωπο του Θεού». Και όντως του υποδείχτηκε ότι αυτός ήταν. Τον πήρε και τον εισήγαγε στο ναό, με τιμή και μεγαλοπρέπεια. Ο λαός τον επευφημούσε.

Όμως ο Αλέξιος δεν ήθελε τιμές και όταν κατάλαβε ότι αναγνωρίστηκε, αποφάσισε νε φύγει μακριά. Να πάει στην Ταρσό, την πατρίδα του Αποστόλου Παύλου, να εγκατασταθεί στον ομώνυμο ναό του, ως άγνωστος ζητιάνος. Αλλά ο Θεός άλλα σχεδίαζε γι’ αυτόν. Το πλοίο που τον μετέφερε έπεσε σε μεγάλη καταιγίδα και ο βίαιος άνεμος έστρεψε την πορεία του δυτικά, οδηγώντας το στην Ιταλία. Αυτό το γεγονός το θεώρησε ο Αλέξιος ως θείο θέλημα, ότι έπρεπε να επιστρέψει στο πατρικό του σπίτι, στη Ρώμη. Έτσι όταν κατέβηκε από το καράβι πήγε στο σπίτι του.

Βρήκε τον πατέρα του, ο οποίος δεν τον αναγνώρισε. Τον πέρασε για ζητιάνο, το ίδιο και μητέρα του και η σύζυγός του. Ο Αλέξιος του ζήτησε να τον ελεήσει, να του δίνει μερικά από τα περισσεύματα της τράπεζάς του να τρώει. Ο ελεήμων πατέρας του, ο οποίος τάιζε φτωχούς, δέχτηκε με ευχαρίστηση και μάλιστα ένοιωσε μια ιδιαίτερη συμπάθεια γι’ αυτόν και του χορήγησε και έναν υπηρέτη να τον εξυπηρετεί.

Κάποιοι από τους υπηρέτες του σπιτιού τον κορόιδευαν και τον περιέπαιζαν. Όμως εκείνος δεν νοιάζονταν για τις κοροϊδίες. Έπαιρνε τα φαγητά και απομακρύνονταν, τα οποία μοίραζε σε άλλους φτωχούς και αυτός έμεινε νηστικός. Συνέχιζε να νηστεύει όλη την εβδομάδα, να κοινωνεί την Κυριακή και τότε να τρώει λίγο ψωμί και να πίνει λίγο νερό.

Έμεινε άγνωστος στο πατρικό του σπίτι για δεκαεπτά ακόμα χρόνους. Λίγο πριν φύγει από αυτό τον κόσμο, έγραψε σε ένα χαρτί το βίο του. Κάποια Κυριακή, την ώρα που λειτουργούσε ο Αρχιεπίσκοπος Ιννοκέντιος, ακούστηκε φωνή από το Άγιο Θυσιαστήριο, που έλεγε: «Αναζητήστε τον Άνθρωπο του Θεού»! Αρχιεπίσκοπος, αυτοκράτορας και λαός δέονταν στο Θεό να τους τον αποκαλύψει.

Εν τω μεταξύ ο Αλέξιος είχε παραδώσει την αγιασμένη του ψυχή στο Θεό. Μια φωνή τους κατεύθυνε όλους μαζί στο σπίτι του Ευφημιανού. Την ώρα που ετοίμαζαν τον άγνωστο ως τότε νεκρό, είδαν στα χέρια του το χαρτί με το βίο του, το διάβασαν και βεβαιώθηκαν για την ταυτότητά του. Οι γονείς και η σύζυγός του ξέσπασαν τότε σε θρήνο μέγα. Μετέφεραν το λείψανο του αγίου στο ναό του Αγίου Βονιφατίου, το οποίο άρχισε να κάνει άπειρα θαύματα. Τυφλοί

έβλεπαν το φώς τους, κουφοί άκουγαν, παράλυτοι σηκώνονταν και περπατούσαν, στείρες γυναίκες έμειναν έγκυες. Το άγιο σκήνωμα το έθεσαν σε αργυρή λάρνακα, από την οποία έρεε συνεχώς μύρο και επιτελούσε άπειρα θαύματα. Η Εκκλησία τον ανακήρυξε άγιο και του προσέδωσε την προσωνυμία «Άνθρωπος του Θεού», από τη θαυματουργική φωνή του Ιερού Θυσιαστηρίου.

Η μνήμη του τιμάται στις 17 Μαρτίου.